

שבת בשבתו

ז' מר חשוון תשפ"ה \ גיליון 302

בְּרֵאשִׁית - קָהּ קָהּ

הפטרה :

" לָמָּה תֹאמַר יַעֲקֹב "

{ ישעיה ב' }

לרפואה שלמה .

לידור בן אסנת.

מיטלי בת עליוזה

טליה אסתר בת אלינור

רחלי בת הניה . רבקה בת ביתיה

ינון יהודא חי בן ורד רוזה

אפרים יהודא בן רייזל

אנט יעל בת עזיזה

יצחק בן פרלה

השבת אנו נקרא בפרשה : " וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לְךָ מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלַדְתֶּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָאָךְ". יש לדקדק בפסוק זה, שאומרו הכתוב לכאוי שלא כסדר. שהרי לפי סדר מנהגו של עולם, אדם יוצא תחילה מבית אביו, ואחר-כך הוא יוצא מעיר מולדתו, ורק אחר כך הוא יוצא מארצו. ומדוע אפוא שינה הכתוב את סדר הדברים ואמר : "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"? **תירוץ נפלא** על כך, מובא בשם ספר "שערי ישועה", עפ"י מה שאמרו חז"ל במדרש רבה : "שמעי בת וראי והטי אוזנך ושכחי עמך ובית אביך" (תהלים מ"ה). שפסוק זה נאמר על אברהם אבינו . וא"כ מעתה הכל יבא על מקומו בשלום. שהכתוב שאמר : "לך לך", היינו שישכח ויעזוב את מולדתו ובית אביו. שכן בנהוג שבעולם, שמכיריו של האדם שהם רחוקים ממנו ואינו רגיל עמם הרבה, אזי הוא שוכח מהם מהר קודם לקרובים וכן שאר הקרובים שוכח הוא אותם קודם לבית אביו, ולכן אמר : "לך לך מארצך" היינו שקודם ישכח את בני ארצו, ואחר כך את מולדתו, ואחר-כך ישכח בית אביו, ובדרך זו ילך לארץ הקדושה כדי לעשות רצון אביו שבשמים ולהידבק בה' יתברך ובדרכיו. **ואמרו על כך משל נפלא** : משל לאדם אחד שהיו לו שלושה אהובים. האחד היה מתראה איתו לפרקים, פעם בשבוע, והשני היה מתראה איתו כל יום, והשלישי היה דבק עמו יום ולילה. לימים נתבע האיש הזה למשפט פלילי, ומכיוון שכן הלך לבקש רעיו ואהוביו שיבואו לעזרתו. הלך לאהובו הראשון וביקש ממנו לילך איתו אל בית המשפט. **השיב לו אהובו הראשון** : "אני איני יכול לילך עמך אלא עד סוף הרחוב של ביתך ולא יותר!" עזב אותו והלך לאהובו השני, שח לו את כל מה שאירע עמו וביקש ממנו שיבוא איתו למשפט. **והשיב לו אהובו השני** : "אני הולך עמך עד סוף החצר, פסיעה אחת לא יותר!" וכשהלך אל אהובו השלישי וסח לו דברים כהווייתם. **השיב לו אהובו השלישי** : אני איני זז ממקומי! התחיל הלה להצטער. והיה נאנח מקירות לבו ובוכה ואומר : "אלו הם אהובי שבטחתי בהם וביליתי את מיטב ימי ושנותיי עמם, הנה הם אינם עומדים לי בשעת צרתי?! עד שהוא עומד בבכיותו, בא אליו אדם אחד שהיה מכיר אותו ורואהו לעתים רחוקות. פנה אליו ושאל אותו : "תגיד לי אהובי! מה לך מצר? מה אירע לך?" סיפר לו הלה את צרתו, שהוא מוזמן למשפט שהוא ירא וחרד ממנו, ועוד סיפר לו את צרתו הגדולה וכל הדברים שאירעו עם שלשת אהוביו. אותו אדם אמר לו אל תדאג, אני אבוא איתך עד המשפט ואף אמליץ באזני השופטים דברים טובים בעדך. והיה האדם הזה תמה, ששלשת אהוביו לא הסכימו לבוא עמו והשיבו פניו ריקם, ואילו זה שלא היה נחשב בעיניו לאוהב, בא עמו ואף מליץ טוב בעדו.. **והנמשל הוא** : כי האדם יש לו שלושה אהובים : **האחד** הם רעיו ואהוביו שהם עמו לפרקים, **והשני** אשתו ובניו שהם תדירים עמו, **והשלישי** ממונו שהוא רץ אחריו ושומרו יומם ולילה. והנה בעת פקודתו, ביום שעליו להשיב את נשמתו ליוצרה, אין שום אחד מהם הולך עמו למשפט בפני בית דין של מעלה, והאדם מצטער על שלושתם שבילה ימיו עמם ואינם יכולים להצילו. אך יש אהוב אחד שהאדם לא היה מחשיבו לאהוב כי אם לפרקים רחוקים, ואלו המצוות והצדקות והמעשים הטובים שעושה בחייו לפרקים כשיזדמן לו ואינו רץ אחריהם, והוא חושב אותם לאינם אהובים. ובאמת הם הם העומדים להציל אותו בעולם העליון, כמו שנאמר (ישעיה נ"ח) : "**והלך לפניך צדקך**". שהמצוות מקדימות והולכות לפניו ומאירות הדרך ומליצות עליו יושר וזכות. **וזהו הרמז שמוזכר כאן בפסוק** : "**ויאמר ה' אל אברם**" שהיא הנשמה. "**לך לך מארצך**" - שלא תאבד הזמן עם רעים אהובים בני ארצך "**וממולדתך**" זו אשתו ובניו שהם תולדותיו ואשתו מולידה לו, "**ובית אביך**" - זה ממונו, שיוורשו מבית אביו. לפי שכל אלו השלושה, אין ראוי לאדם שידבק הרבה בהם, שאינם עיקר ביאתו לעולם בשבילם, אלא ילך לארץ הקדושה זו התורה, שידבק בה ובמעשים טובים ובצדקה שהם עומדים לו לעתיד לבוא. ובשכר זה יזכה ל - "**ואעשך לגוי גדול**" כמו שידוע שעל ידי המצוות נבראים מלאכים, והם כולם נקראים על שמו. וזהו : "**ואגדלה שמך** - והיה ברכה"... שבת שלום ומבורך.

פתגם השבוע

" אהבת ישראל פירושו -
לאהוב יהודי בלי הבדל
אם הוא למדן או יהודי פשוט. "
(הבעל שם טוב)

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
18:01	17:21	16:08	ירושלים
17:58	17:23	16:24	תל אביב
17:58	17:21	16:16	חיפה
18:01	17:24	16:27	באר שבע
18:01	17:25	16:18	אילת

לזרע של קיימא. אמן.
שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" העונש לגויים "

" אור החיים הקדוש "

" וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול: " (בראשית ט"ו)

מדוע נענשים האומות המצערות ישראל, והרי הם שלוחי הקדוש ברוך הוא???

רבינו האור החיים הקדוש שואל מדוע נענשו המצריים על שהשתעבדו בישראל, ולכאוי מדוע מגיע להם עונש הרי זה נגזר מה'.

ומתרץ רבינו הקדוש 3 תירוצים, והוא מרמז אותם בפסוק שלפנינו:

תירוץ א': היות שמחשבתם ומטרתם בשעבוד היה בדיוק היפך מרצון ה', שה' רצה שהשעבוד יביא אותם לעשיית רצון ה', והמצריים רצו שהשעבוד יביא אותם לעבור על רצון ה' יותר ממה שעברו קודם, ואילו הקב"ה רוצה שהייסורים יביאו אותם לעשות רצונו. ההוכחה לכך היא, שאם היהודים היו עובדים עבודה זרה במצריים, המצריים לא היו משתעבדים בהם, ומה שעינו ושיעבדו אותם, זהו בכדי שיעברו על רצון ה', ויהיו פטורים מעינוי ושיעבוד, ומכיוון שבני ישראל לא רצו לעבוד עבודה זרה, לכן ייסרו אותם המצריים. ובזה מפרש רבינו הקדוש את מה שכתוב בפסוק 'דן אנכי שרק ה' יתברך שהוא יודע מחשבות, יודע שמטרתם הפוכה מרצונו.

תירוץ ב': האומות 'מהדרין במצוות' ומוסיפים לשעבד יותר ממה שנגזר על היהודים, וזה הפשט 'וגם את הגוי שמענישים אותם על ה'גם' שהוא לשון ריבוי, שהם מוסיפים לשעבד.

תירוץ ג': הם נענשים על צער השכינה, כי בכל צער שיש ליהודי גם אם מגיע לו יש צער לשכינה הקדושה, וזה הפשט 'דן אנכי' שהוא מעניש אותם כל שמצערם את השכינה הנקראת 'אנכי'.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

זוגיות בפרשת השבוע

"חֲמִסִּי עֲלֶיךָ", מטיחה שרה אמנו כלפי בעלה אברהם, ואומרת זאת בכאב גדול! אבל בעצם למה? הרי היא בעצמה בקשה ממנו לשאת את הגר לאשה: "אוּלַי אֶבְנֶה מִמֶּנָּה!" אם כן על מה הטענה ומה טענתה? מצד אחד היא מרגישה עוול במה שהתרחש בביזיונה מצד השפחה, כי התכוונה רק להיבנות ממנה, אבל למעשה הפכה להיות ללעג וקלס אצל שפחתה, שהרתה מהר ולא כמו גבירתה! ועוד, שרה אמנו תמחה וכואבת: "למה התפללת רק על עצמך ולא גם עלי... למה אמרת להקב"ה רק אנכי הולך עירי ולא אמרת אנחנו!!" היא מרגישה שנעשה לה עוול, באחריות בעלה אברהם: אני עזבתי את ארץ מולדתי ומשפחתי ובאתי אתך לארץ נכריה, ועכשיו שפחתי מזלזלת בי, ולך לא אכפת!!! למה אינך מגיב לה ולא מעמיד אותה במקומה? תאמר לה שלא תשכחי שאת בסך הכל שפחה של רעייתי ואסור לך לזלזל בה... תזכרי מניין באת!!! ומה עשתה הגר לשרה? זלזלה בה: "דקירות קלות של לעג וקנטור שאין בהן כדי להמית, אך יש בהן כדי להביא מחלה" כלשון הרש"י הירש. ולכאורה מה זה קשור לאברהם? אולי שרה צודקת בתחושות העלבון שלה ובצער שעוברת, אבל חמסי עליך!! בעלי! אני סובלת בגללך? אתה הראש אתה אשם?... אם את נתת להגר את הקרדיט להיות אשה לאברהם, תשאי בתוצאות! אבל הנושא מלמד שהבעל הינו "אחראי" לכל מצבי-הרוח של אשתו! וגם כאשר אינו אשם ישירות, אבל מסגרת הנישואין גורמת לבני הזוג לראות האחד בשני את האחראי למצבי הרוח ולמה שעובר עליו. בפרט אצל הנשים! כי בעצם זה עולמה של האשה, להרגיש את בעלה כגורם לכל הטוב והמוטב שקורה לה בחיים. אולי משום שגזר הקב"ה "והוא ימשול בך", ומשום שהקב"ה חפץ ליצור בין בני הזוג קשר רוחני ורגשי עמוק, והאשה רואה את עצמה 'תלויה' במידה מסוימת בבעלה, כדי שהוא יתן דעתו עליה ולהיות ערני למצבי-הרוח שלה, ובכך להתקשר בקשר רוחני ועמוק. בלשון העם אומרים "תהיה שם בשבילה". קורה המון פעמים שהאשה מצפה מבעלה להגיב לסובבים אותה לטובתה, ולפחות להביע תמיכה: אתם אל תדברו כך על אשתי... אין לכם רשות להתבטאות כך עליה... אשתי מעל הכל ומעל כולם... וכדומה. לא להשאיר אותה בעת המצוקה להתמודד לבד. וכמו ששרה אמנו לא מכחישה את העובדה שנתנה את הגר לאברהם, אבל מצפה שהוא יעמיד אותה במקומה ולהגן בכך על כבודה של גברת הבית.

הלכות - ילקוט יוסף לנהוג קדושה בתפילין

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה היה בת אלה
להצלחת אשר בן
יהודית מלכה

גדול שכר מצות תפילין, וכל מי שאינו מניחן הוא בכלל פושעי ישראל בגופן. וכל הרגיל בתפילין מאריך ימים שנאמר, ה' עליהם יחיו. וכל שאינו מניח תפילין עובר בשמונה עשה, שהרי בארבעה פרשיות צוה הקב"ה על תפילין של ראש ועל תפילין של יד.

קדושת תפילין קדושתן גדולה היא שכל זמן שהתפילין בראשו של אדם, ועל זרועו, הוא עניו וירא שמים ואינו נמשך בשחוק ובשיחה בטלה, אלא מפנה לבו בדברי האמת והצדק. לפיכך צריך אדם להשתדל להיותן עליו כל היום, שמצותן כך היא. אמרו עליו על רב תלמידו של רבינו הקדוש שכל ימיו לא ראוהו שהלך ארבע אמות בלא תורה או בלא ציצית או בלא תפילין. ואף על פי שמצוה שהתפילין יהיו עליו כל היום, מכל מקום מפני שצריכים גוף נקי שלא יפיח בהם, ושלא יסיח דעתו מהם, ואין כל אדם יכול ליזהר בהם, לכן נהגו שלא להניחם כל היום. ומכל מקום צריך כל אדם ליזהר בהם להיותם עליו בשעת קריאת שמע ותפלה.

הנוהגים להניח תפילין שימוש רבא במנחה, יש להם לברך על התפילין. וכתוב שהאר"י ז"ל היה מניח תפילין שמי"ר. וכתבו במנחת אהרן ובחסד לאלפים דמברך על זה.

גם הנוהגים להניח תפילין של שימוש רבא במנחה, במנחה של ערב שבת וערב יו"ט אין להם להניח תפילין. אבל במנחה של ראש חודש מותר להניח.

המנהג פשוט ברוב המקומות, שאין מניחין תפילין במנחה, לא של רבינו תם ולא של שימוש רבא. והרוצה להניח תפילין שימוש רבא במנחה, בדרך כלל אין ראוי להניח תפילין של שימוש רבא במנחה בצבור, במקום

שאינן אף אחד מהצבור מניח תפילין במנחה, שיש לחוש בזה ליוהרא. אך אדם המפורסם בחסידות אמתית, מותר לו להניח תפילין של שימוש רבא במנחה, גם במקום שאין הצבור מניחין תפילין במנחה. וכל שמניחן בינו לבין עצמו אין לחוש בזה ליוהרא.

אסור לתלות את התפילין על היתד, [או מתלה] כיון שהוא דרך בזיון. בין שהבתים תלויים למטה, בין שהרצועות תלויות למטה. ויש אומרים שאם הוא באקראי בעלמא, וכגון שאוחז את התפילין בידו והרצועות תלויות למטה לצורך הנחת התפילין, אין להקפיד. אך דעת כמה פוסקים להחמיר בזה שלא לאחוז בקשר התפילין גם בעת שמניח התפילין, באופן שלא יהיו התפילין תלויין.

כבר פשט המנהג לכתוב פסוקים ודברי תורה ותולין אותן בכתלי בית הכנסת, וכן תולין על הכתלים נוסח בריך שמיה, ושוייתי ה' לנגדי תמיד עם נוסח למנצח, ואין בזה כל חשש של תליית דברי תורה, אחר שנעשה בדרך כבוד.

אסיר שנמצא בבית האסורים ולא איפשרו לו להכניס לשם תפילין, מותר לזרוק לו תפילין מהרחוב לחלון הכלא, כדי שיוכל להניחן.

חדר שיש בו תפילין אסור לשמש בו מטתו, עד שיוציאם או שיניחם בכלי תוך כלי, והוא שאין השני מיוחד להם, שאם הוא מיוחד אפילו מאה כלים חשובים כאחד.

אפילו להניח בכלי תוך כלי אסור להניחם תחת מרגלותיו, וכן אסור להניחם תחת מראשותיו כנגד ראשו, ואפילו בכלי, ואפילו אין אשתו עמו. אבל שלא כנגד ראשו מותר, ואם אשתו עמו צריך כלי בתוך כלי.

הנכנס לסעודת קבע חולצן ומניחן על השלחן עד זמן ברכה וחוזר ומניחן. אבל לאכילת עראי אין צריך לחלצן.

מי שנוהג ללמוד איזה זמן קבוע בתפילין ורוצה לטעום מידי דמיכל [אכילת עראי] או לשתות קפה, יכול לאכול ולשתות בעודם עליו, ויזהר שלא יסיח דעתו מהם. [ואין זו חומרא לסלקן מעליו, אלא קולא בקיום מצות תפילין, שכל רגע מקיים מצוה דאורייתא]. וכל זה במי שיש לו לימוד אחר התפלה עם התפילין, הא לאו הכי נכון שלא להקל אפילו בסעודת עראי. אולם אין לאכול סעודת קבע [כביצה. עם תפילין, משום חשש שכרות, וכן אסור לשתות משקה המשכר שיעור רביעיית כשתפילין עליו. אבל מותר לשתות מעט יין או שכר כמו שנוהגים בכמה קהלות ליתן לקהל אחר התפלה ביום היאר-צייט, לברך לעי"נ הנפטר.

סיגריה כדי להתרכז בלימודו, מותר לו לעשן גם כשהוא מעוטר בתפילין. [אלא דבלאו הכי ראוי ונכון מאד שלא לעשן כלל, אחר שרופאים הוכיחו שהעישון גורם למחלות אימונות ה' ירחם].

אסור להפיח כשתפילין עליו, ומטעם זה אסרו להניח תפילין בלילה, שמא יפיח בהם. וגם מי שחלץ את התפילין והם עודן בידו, אסור להפיח בהן, אף שהסירן מעל ראשו. ואמנם אם אינו יכול להעמיד עצמו ומוכרח להפיח, ותפילין על ראשו, יזיז את התפילין שלא יהיו מונחין על מקומן.

מי שיש לו חולי המעיים, ויודע שלא ינצל מהפחה, ילבש תפילין לקריאת שמע וברכותיה, ותפלת שמונה עשרה, ואחר שמונה עשרה יסירם.

הגאון הרב יהודה מאיר שפירא זצ"ל

הוא, אורייתא וישראל?!... נוסע לו יהודי ותחת בית שחיו מסכת ברכות, נוסע הוא שבועיים מישראל לארצות הברית...לבסוף, כשהוא עומד על אדמת ארצות הברית נכנס הוא לבית המדרש ומוצא יהודים עוסקים באותו דף שבו עמד היום ומצטרף ללומדים בחדווה, ומתפלפל עם הלומדים והם משיבים לו ונמצא שמו הגדול מתגדל ומתקדש... מתוך נאומו של ר' מאיר בכנסייה הגדולה. המחזור הראשון של הדף התחיל בליל ראש השנה תרפ"ד, אך רבים היססו לקבל זאת עליהם, עד קריאתו של האדמו"ר מגור להצטרף למפעל הדף היומי. בעקבות כך פשט לימוד הדף היומי בכל רחבי העולם היהודי עד היום. בשנת תרפ"ד מונה לרבה של פיטרקוב. בפיוטרקוב הוציא לאור את ספרו- שו"ת 'אור המאיר', הכולל התכתבויות הלכתיות בין המחבר לבין רבני דורו, כגון החפץ חיים, הרב מאיר אריק, האדמו"ר מאוסטרובצה ועוד. באחד מן הסיורים בעיר לובלין שם לב ר' מאיר למגרש ריק ברחוב לוברטובסקה 57. ר' מאיר החליט להגשים את חזונו ולבנות על מגרש זה ישיבה חדשה. כשסיפר את הרעיון לבעל הקרקע ואחד מפרנסי העיר, ר' שמואל אייכנבוים, נענה ר' שמואל ומסר את מגרש הענק במתנה לר' מאיר על מנת שיקים עליו ישיבה, לימים ישיבת חכמי לובלין. כבר משחר ילדותו הצטער ר' מאיר על עוני הישיבות ותלמידיהן, הנאלצים לישון על ספסלי העץ של בית המדרש, ללא חימום נאות. העובדה כי תלמידי הישיבה אינם מקבלים מזון בישיבה, אלא נאלצים להתדפק על דלתות בעלי הבתים בעיר ולבקש לסעוד עימם נראתה בעיניו כחילול השם גדול, מה עוד שבעלי הבתים העלימו עין מדלותם של תלמידי החכמים והמעייטו תרומותיהם. עובדה זו הייתה הבסיס להקמת ישיבת חכמי לובלין. אבן הפינה של הישיבה הונחה בליג' בעומר תרפ"ד בהשתתפות רבו, האדמו"ר מצ'ורטקוב והאדמו"ר מגור. מיד לאחר מכן יצא ר' יהודה מאיר לארצות הברית ולקנדה להתריס כסף עבור הקמת הישיבה. לאחר מסע זה יצא למסע נוסף, הפעם מסע רוחני, שתכליתו ללמוד את סדרי הלימוד בישיבות בפולין ובליטא, כדי לגבש תוכנית לימוד המתאימה לישיבה החדשה שתקום. לאחר שבע שנות התרמה ובנייה, התקיימה חנוכת הישיבה. בכ"ח בסיוון תר"צ, בהשתתפות כ-20,000 יהודים מכל רחבי פולין ומחוצה לה. עם הקמת הישיבה עבר הרב שפירא ללובלין ונתמנה לרב העיר. את מקומו ברבנות פיטרקוב, מילא בן דודו הרב משה חיים לאו. פטירתו: בז' בחשוון תרצ"ד, בעודו מנהל משא ומתן עם קהילת לודז' על מעברו לעירם תמורת כיסוי חובות הישיבה, נפטר רבי מאיר ממחלת הטיפוס והוא בן 46 בלבד. לרבי מאיר שפירא ולאשתו לא היו ילדים. הוא היה רגיל לומר שהדף היומי וישיבת חכמי לובלין הם שני הילדים שלו. בית העלמין בו נקבר ר' מאיר חולל ונחרש על ידי הנאצים בסוף מלחמת העולם השנייה, אולם קברו של ר' מאיר לא נפגע ונשאר עומד על תילו. בשנת תשי"ח הועלו עצמותיו על ידי אחיו לקבורה בהר המנוחות בירושלים על שמו נקראת שכונת "זיכרון מאיר" בבני ברק ורב השכונה, תלמידו הרב שמואל הלוי וואזנר, הקים בה את ישיבת חכמי לובלין על שם ישיבתו.

נולד בסוצ'אבה שבבוקובינה בצפון רומניה, לרב יעקב שמשון שפירא ולמרגלא, בתו של הרב שמואל יצחק שור, בעל שו"ת "מנחת שיי", מגדולי הרבנים בגליציה, ממנו הספיק ללמוד תורה זמן מה. בצעירותו הוא נודע כ"העילוי משאץ". בגיל צעיר הוסמך לרבנות על ידי סבו, בעל ה"מנחת שיי", ועל ידי הרב אברהם שטיינברג מברודי והרב מאיר אריק. בהיותו בחור נישאה סבתו, אם אמו, למהרש"ם מברז'אן ורבי מאיר למד גם ממנו. רבי מאיר שפירא היה מחסידיו המובהקים של האדמו"ר ישראל פרידמן מצ'ורטקוב. לאחר חתונתו עם מלכה טויבה, בתו של הרב יעקב דוד ברייטמן, עבר לטרנופול שבגליציה, שם ישב ולמד תורה כאשר חותנו דואג לפרנסתו. בתקופה זו הספיק לייסד אגודה בשם "תפארת הדת", שמתפקידה היה לדאוג לתיקון העניינים הדתיים בטרנופול. רבנות גלינה: בשנת תר"ע קיבל הצעה לרבנות בקהילת גלינה, ולאחר התייעצות עם רבו, האדמו"ר מצ'ורטקוב, קיבל עליו את התפקיד. באותה תקופה הייתה גלינה מרכז לתנועת ההשכלה, והרב שפירא שימש לדבריו כ"יתריס כנגד החיים הסואנים". הרב שפירא פעל לחיזוק ענייני הדת בעיר. כבר בחודשים הראשונים לכהונתו דאג לתיקון מקווה הטבילה וחטי העירוב, וצמצם משמעותית את חילול השבת של בעלי המלאכה היהודים בעיר. עיקר פעילותו כוונה לחינוך הדור הצעיר, בעיה שאלה התוודע עוד בקטנותו, כשלמד תורה בשאץ וחזה בסבל בני העניים מקרוב. במקום צריף העץ ששימש כתלמוד תורה, הקים הרב שפירא בשנת תרפ"א בנין מפואר לתלמוד תורה במרכז העיר. בבניין הייתה קומה מיוחדת לעבודות מלאכה, כדי שהתלמידים יוכלו לרכוש מקצוע בנוסף ללימודי הקודש. בנוסף ייסד בביתו ישיבה לבחורים מובחרים, שעתיים להיות מורי הוראה בישראל ומדריכי דור העתיד. רבנות סאנוק: בשנת תר"פ דחה את בקשת קהילת ורשה לכהן ברבנות הקהילה מטעמים שלא פירט, ולאחר זמן בחר לענות להצעת כהונת הרבנות בסאנוק, עיר גדולה במרכז גליציה, משום שידע כי מצבה הרוחני של הקהילה בסכנה. גם בסאנוק, כבגלינה, מצא הרב שפירא כשלים חמורים בתחומי הכשרות והשחיטה, המקוואות והעירובים, כמו גם בשטח החינוך התורני של הדור הצעיר. הוא תיקן כשלים אלו, והקים גם במקום זה תלמוד תורה בשם "בני תורה" בו למדו כ-250 ילדים. את ישיבתו העביר ר' מאיר מגלינה לסנוק שם הוציא קובץ תורני בשם "אשכול" שכלל רעיונות וחיידושים שהעלו טובי הלומדים בישיבה. ר' מאיר כיהן על כס הרבנות בסאנוק 3 שנים. בעזבו את סאנוק הייתה זו קהילה יהודית מסודרת למופת. ציר בפרלמנט הפולני: בשנת תרפ"ב נבחר לסק"ים הפולני כנציגה של "אגודת ישראל", תפקיד בו שימש 5 שנים. במקביל שימש כנשיא אגודת ישראל בפולין. יחד עם הרב אהרן לויין והרב זלמן סורוצקין היה חבר בוועדה במשרד הדתות הפולני, שאישרה מינויי רבני קהילות ברחבי פולין. ייסוד ה"דף היומי": בט' באלול תרפ"ג, במהלך הכנסייה הגדולה הראשונה של אגודת ישראל בווינה, נאם רבי מאיר ופרש את חזונו הגדול בדבר הדף היומי בפני באי הכנסייה: אם כל בית ישראל בכל אתר ואתר ילמדו באותו יום את אותו דף גמרא, היש לך ביטוי מוחשי יותר לאיחוד העליון בין קודשא בריך

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556